

виявив у цій роботі неточності, викликані найчастіше помилками в вихідному матеріалі. На погляд мовознавиці Р. Козлової (2000) вказана робота призвела до істотного перебільшення питомої ваги балтійських, фінно-угорських елементів у гідронімії східних слов'ян. Філологиня О. Карпенко (2003) відзначає, що в характеристиці Центрального Полісся, превалює слов'янська мовна архайка, тоді як іншомовні елементи, зокрема литовські, латвійські та естонські, становлять поодинокі вкраплення. Незважаючи на численні вторгнення в центральнополіський регіон іншомовних народів, останні не залишили помітних мовних слідів у гідронімії, що є очевидним свідченням їхнього нетривалого перебування на цій території. Лівобережжя Прип'яті та прилеглі до нього ділянки правого берега Дніпра «не містять балтської гідронімії», підкреслює історик І. Марзалюк (2016). Отже, відповідна територія практично повністю збігається з ареалом поширення слов'янських пам'яток милоградської культури. У середині II тис. до н. е. праслов'янські племена, відзначають археологи С. Березанська та В. Отрощенко (1997), мали більш замкнене ядро та відкриті різним впливам периферію. Так, ядро праслов'ян можна пов'язати з племенами прип'ятського басейну, а як периферію можна розглядати споріднену тшинецькій комарівську культуру, сосницьку групу пам'яток, відкриті балтським впливам. За результатами досліджень автором (О. Трачук, 2022-2024) було встановлено, що праслов'яни племен сосницької, лебедівської культур і їх нащадки неври милоградської та венеди зарубинецької культур кілька тисячоліть проживали поза межами литовських, латвійських та естонських впливів на одній і тій же території басейнів Прип'яті, Середнього та Верхнього Дніпра.

Ключові слова: племена праслов'ян, археологія, лінгвістика, литовська та латвійська гідронімія, картографія.

Ігор СМІРНОВ

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Інна ЧУЄВА

Запорізький національний університет

**Пошанований колегами, зневажаений владою
(професор Ольгерд Ейнор)**

Ольгерд Леонардович Ейнор (Ейноріс) прийшов у цей світ 26 травня 1908 р. у Полтаві. Уповодж 1925-1930 рр. навчався в Ленінградському державному університеті ім. Кірова (на географічному факультеті та ґрунтово-геологічному відділенні фізико-математичного факультету), в якому отримав й перший розряд із шахів та був неодноразовим чемпіоном цього закладу вищої освіти. У 1936 р. за сукупністю наукових робіт вчений отримав ступінь кандидата геолого-мінералогічних наук. 1950 р. на запрошення ректора Київського університету, доктор геолого-мінералогічних наук О. Ейнор перевівся до Києва, де його було обрано професором і він очолив кафедру палеонтології і геології СРСР. Коло наукових інтересів О. Ейнора було надзвичайно широким: він студіював питання палеонтології, стратиграфії, палеогеографії та палеобіогеографії,

тектоніки. До проблем тектоніки Ейно́р повернувся у 1965-70 роках, коли керував геолого-зйомочними роботами університетських експедицій у Приазов'ї. У Київському університеті О. Ейно́р понад 30 років читав курси біостратиграфії, історії науки, геології СРСР. Він був видатним представником української вищої школи, виховав сотні геологів, 18 його аспірантів стали кандидатами наук, 3 – докторами, 2 – академіками. О. Ейно́р – неодмінний член оргкомітетів і керівник екскурсій багатьох сесій Міжнародного конгресу із стратиграфії і геології карбону (VII, VIII, IX, X, XI, XII), автор і відповідальний редактор унікального видання “The Carboniferous of the world” (III том), що вийшло друком в 1996 в Голландії. Виконував посаду секретаря Всесоюзного палеонтологічного товариства, тривалий час керував Українським палеонтологічним товариством. Був керівником і головним редактором десятків великих палеонтологічних і стратиграфічних зведень, зокрема частини ґрунтового міжнародного огляду “Lexique Stratigraphic Periode Carbonifere USSR”, який був написаний для Міжнародного союзу геологічних наук ЮНЕСКО. Автор 220 наукових праць, в яких відображено результати досліджень з геологічного картографування і регіональної геології, палеонтології, стратиграфії, палеогеографії, тектоніки, корисних копалин. Останньою працею, що вийшла за життя Ейно́ріса, є монографія, присвячена життю і діяльності видатного вченого, академіка М.І. Андрусова. Світовим визнанням наукових здобутків вченого стало вшанування його в таких палеонтологічних назвах: Під *Olgerdia Grigorieva* (1977) – клас замкових брахіопод, верхня перм Сибіру та Арктики; *Zamiopteris einori Schvedov* (1941) – відділ голонасінних, нижня перм Пай-Хоя; *Productus (Productus) einori Gusseva* (1957) – клас замкових брахіопод, нижній карбон Уралу; *Orulganina einori Tschernjak* (1963) – клас замкових брахіопод, середній карбон Таймиру; *Calliprotonia einori Sarycheva* (1968) – клас замкових брахіопод, верхній палеозой Східного Казахстану; *Dielasma einori Zavodowsky* (1970) – клас замкових брахіопод, верхня перм Північно- Східної Росії; *Martinia einori Zavodowsky* (1970) – клас замкових брахіопод, нижня перм Північно- Східної Росії; *Lomalaganum einori Yeltyscheva et Polyarnaja* (1979) – клас криноїдів, середній-верхній карбон Башкирії; Під *Einoriella Ivanova* (1984) – відділ зелених водоростей, середній карбон Середньої Азії. Попри відповідні старання литовської (Посольства Литви в Україні) та української (Інституту досліджень діаспори) сторін й до сьогодні належно не увічнено пам'ять про вченого і педагога: ні в Київському університеті, ні на його малій батьківщині – у Полтаві.

Ключові слова: *Ольґерд Ейно́р, життєвий шлях, науковий доробок.*